

VRAH SE SKRÝVÁ BLÍŽ,
NEŽ SI MYSLÍTE...

USA TODAY
BESTSELLER

★★★★★

POHŘBENÁ MINULOST

PŘÍPAD PRO NIKKI HUNTOVOU

STACY GREEN

**POHŘBENÁ
MINULOST**

**KNIHY STACY GREEN
V NAKLADATELSTVÍ
MYSTERY PRESS**

Nikki Huntová

Dívky ve sněhu
Dokonalý hrob
Ztracení andělé
Pohřbená minulost

Připravujeme

Lesní past

POHŘBENÁ MINULOST

STACY GREEN

PŘELOŽILA MARKÉTA JANSOVÁ

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vydáno ve Velké Británii pod názvem *The Girl in the Ground* v roce 2021 u Bookouture (divize nakladatelství Storyfire).

Copyright © Stacy Green, 2021

Translation © Markéta Jansová, 2025

Cover & Book Design © Martin Stehlík, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-827-3 (pdf)

PROLOG

Tohle děvčátko se vždycky rádo hrabalo v písku a hledalo v něm lesklé kamínky, které řeka vyplavila na břeh. Líbily se mu všechny odstíny, ale dneska mělo jasný cíl. Chtělo najít zlatý, podobně jako Laura Ingallsová v seriálu *Domeček na prérii*. Filmová hrdinka ho objevila právě tady v Minnesotě a holčička nepochybovala o tom, že jí se to také podaří. Chtělo to jen trpělivost a oči na stopkách. Otřela si dlaň do plavek. Ruce i nehty jí obalil písek. Jestli tu špínu zpod nehtů nedostane, bude muset večer za trest umývat nádobí.

„Pojď sem.“

Zastínila si dlaní oči, aby sestru lépe viděla. „Proč?“

Petunie se celé ráno naparovala, protože si mohla vzít zářivě žluté dvoudílné plavky, zatímco ona se musela spokojit s poděděnými plavkami vcelku, které nosila jen mimina. Nechtěla už poslouchat, jak krásně se ta žlutá vyjímá na sestřině tmavé pleti a jak se jí při chůzi natřásají volánky. Chtěla prostě jen najít zlato.

„Protože jsem to řekla,“ supěla Petunie s rukama v bok.

Děvčátko usoudilo, že mu nezbyvá než jít zjistit, co jí sestra chce. O tři roky starší Petunie ji dost komandovala, ale stejně ji měla ráda. Dívka došla bosa k místu, kde sestra stála.

Petunie si přiložila prst k ústům.

Dívka pochopila, že má být zticha, a tak zbytek vzdálenosti ušla po špičkách. Sestra jí pokynula, ať přijde blíž.

Podívala se na velkou povalenou kládu. „To je hnízdo?“

„Jo,“ odpověděla Petunie. „Vidíš támhle tu černobílou kachnu? Vsadím se, že je to jejich máma. Nejspíš chce ochránit svoji rodinku. Proto musíme být potichu.“

Po očku sledovala, jak se kachna prohání po vodě a malé nohy jí kmitají pod hladinou. Černá pera se jí leskla na slunci. Děvčátko popošlo vpřed. „Útočí kachny na lidi?“

„Ne, ty pako. Ale už je nechci dál znervózňovat.“ Petunie ji popadla za ruku. „Máma říkala, že máme být zpátky ve dvě a je,“ Petunie pohlédla na hodinky s Mickey Mousem, „půl třetí. Musíme jít.“

Petunie ji táhla za ruku pryč, ale děvčátko tam stálo jako přibité.

„Tunie,“ špitla. „Někdo nás sleduje.“

1. KAPITOLA

Ze všech stran ji obklopovala voda. Promáčený oděv stahoval Nikki dolů. Studená voda ji řezala do kůže jako tisíce břitev. A čím víc máchala rukama, tím hlouběji klesala. Tělo měla jako z olova, zatímco mířila ke dnu. Myslela jen na to, co teď bude s Lacey.

„Nicole?“

Nikki se vzpamatovala, když ji terapeutčin hlas vrátil zpět do přítomnosti. „Promiňte, co že jste říkala?“

Postarší dáma si dala nohu přes nohu a opřela se v křesle. „Dlouze jsme hovořily o tom, jak je na zítřek připravená Lacey. Ale co vy?“

Nikki nevěděla, co na to říct. Před třemi měsíci jí sériový vrah zabil bývalého manžela a unesl pětiletou dcerku. Za její záchranu málem zaplatila životem. S podporou svého přítele Roryho se na chvíli stáhla z FBI a posledních pár měsíců se s Lacey dávaly zase do kupy. Nikki však čekal návrat do služby. A přestože ji práce bavila, tušila, že to nebude snadné.

„Já jsem v pohodě,“ odpověděla nakonec. „Lacey se sblížila s rodiči mého přítele, takže ji budou hlídat, až budeme s Rorym v práci. Víím, že tam bude v bezpečí.“ Roryho rodiče byli po Tylerově smrti jako dar z nebes. Ještě donedávna Nikki pochybovala, že se s Toddovými zase spřátelí, ale smrt a tragédie často svedou lidi dohromady.

„Mluvili jste vůbec s Toddovými o tom, co se kdysi stalo?“

Nikki jí chtěla říct, že se nemusí bát nazývat věci pravým jménem: o vraždě jejich rodičů. Roryho starší bratr Mark si za ten zločin nespravedlivě odseděl dvacet let. Jeho nevinu potvrdily až nové testy DNA. Nikki svědčila v Markův prospěch, takže z toho nakonec vyšel s čistým štítem. Od státu Minnesota navíc získal poměrně tučnou finanční kompenzaci, za kterou svým rodičům pořídil dům na dvouhektarovém pozemku.

Rory i Mark už Nikki dávno odpustili. Právě kvůli její výpovědi sice Marka usvědčili, oba bratři ale chápali, že tehdy byla v podstatě ještě dítě. Jejich rodiče s ní však nemluvili až do doby, kdy poznali Lacey, která jim doslova učarovala. Vztahu s Rorym možná příliš nefandili, ale dokázali jej akceptovat, když výměnou za to mohli rozmazlovat pětiletého andílka.

„Trochu,“ odpověděla Nikki. „Není moc o čem mluvit. Od toho všeho, co se semlelo, jsou ohromně laskaví a já nemám právo po nich chtít, aby rozebírali minulost.“

Terapeutka se chabě usmála. „A jak se cítíte? Pečujete o sebe dobře?“

„Snažím se pořádně jíst a spát. Cvičím, jak nejčastěji to jde.“ Nikki pokrčila rameny. „To stačí, ne?“

„Tak v tom pokračujte,“ nabádala ji terapeutka. „Zejména teď po návratu do služby. Vaše práce je náročná, přesto si musíte udělat čas na odpočinek a starat se o své zdraví.“

Cestou z terapie se Nikki zastavila na recepci a domluvila si další sezení. Na terapii bylo nejhorší to, jak se po ní cítila. Naprosto vyždímaná. Netoužila po ničem jiném než si jít domů zdřímnout, ale pak by zase večer nemohla usnout a noci už byly dost náročné i bez toho.

Zatímco čekala, až se objedná pacientka před ní, vylovila z tašky telefon. Návrat do práce znamenal plné nasazení, a tak netušila, kdy bude moct zase přijít. Bylo by riskantní domluvit si vícero sezení dopředu. Usoudila, že si dohodne schůzku na

konec příštího týdne. Získá tak skoro dva týdny na to, aby se zabydlela v práci.

Srdce měla až v krku, když spatřila tři zmeškané hovory za posledních třicet minut. Všechny byly od Roryho a jeden další z nemocnice Lakeview ve Stillwateru.

Rozechvělýma rukama zmáčkla tlačítko volání zpět a modlila se, aby jí to Rory vzal. Stalo se něco jemu nebo Lacey? Udělalo se jí mdlo.

„Čau, zlato.“ Z Roryho hlasu bylo cítit napětí. „Dostala jsi mou hlasovku?“

„Ani jsem neměla čas si ji poslechnout. Co se děje? Je Lacey v pořádku?“

„No jo, sakra, jo, je v pohodě. Promiň, nedošlo mi, že až uvidíš hovory ode mě, budeš si myslet, že se jí něco stalo. Je u mámy. Měl jsem jen menší nehodu v práci.“

Nikki se opřela o zeď a stále ještě se jí podlamovala kolena při představě, že se Lacey něco přihodilo. „Jakou nehodu?“

Rory měl úspěšnou stavební firmu. Jeden developer nedávno koupil tisíce hektarů úrodné půdy a lesů a Rory vyhrál zakázku na výstavbu rozsáhlého bytového komplexu. Poslední tři měsíce tak řešili podobu tohoto prémiového bydlení a stavět se začalo teprve před dvěma týdny. Rory byl z té lukrativní zakázky nadšený. Byla tak rozsáhlá, že na Výšiny, jak tomu projektu začali přezdívat, nasadil dva týmy lidí na příštího půldruhého roku – pokud ovšem půjde všechno podle plánu.

„Pitomou, ale budu v pohodě. Je to jen pár stehů. Chci, aby mě už pustili domů, ale trvá to celou věčnost. Mohla bys mi prokázat obrovskou laskavost?“

„Nejdřív mi řekni, co se stalo,“ nedala se Nikki odbýt. „Vyhnul ses odpovědi.“

Povzdychl si. „Trochu se mi to vymklo se sbiječkou a vykouslo mi to kus masa z nohy. Jen co mi to zašijí, vrátím se na stavbu. Ale potřebuju, abys tam zajela za Millerem.“

Rory mluvil rychle a tiše, takže mu Nikki sotva rozuměla. „Co dělá šerif na staveništi?“

„Vím jen to, že když mě odvezli, chlapi makali dál. Přišla mi zpráva od předáka, že tam našli nějaké kosti a Miller byl na cestě tam.“

„Kosti? Myslíš jako lidské ostatky?“ zeptala se Nikki a vlivem překvapení mluvila hlasitěji, než chtěla, takže se žena před ní otočila a pohoršeně zavrtěla hlavou. Recepční si přiložila prst k ústům, aby ji vybídla k tichosti.

„Nevím, ale mého předáka to pěkně vzalo, a to s ním hned tak něco nehne.“

Nikki se vzdala svého místa ve frontě a s telefonem stále u ucha vyšla ven na ulici. „Ale jestli tam má namířeno Miller, proč mám přijet ještě já?“

„Jedeš z terapie, ne? Máš to po cestě. Jenom se tam zastav a zjisti, co se to k čertu děje. Moc mi to pomůže. Bůh ví, kdy se odsud dostanu, a další zdržení na tomhle projektu už si nemůžu dovolit.“

Nikki věděla, že výkopové práce se už o týden zdržely kvůli deštům, a teď Rory nebude moct pokračovat, dokud se kosti neodvezou. Pokud soudní lékař určí, že by mohly patřit severoamerickým indiánům, celý projekt dostane okamžitou stopku. Rodině McFarlandových ty pozemky patřily už po generace, ale ještě předtím tam žily všelijaké kmeny a Rory jí zrovna nedávno líčil, jak na kraji staveniště objevili hroty šípů. „Tak jen doufejme, že nejsou lidské,“ řekla, čímž mu připomněla komplikace spojené s historickými nálezy.

„To by byl teprve průšvih,“ zděsil se Rory. „Nemohl bych kopat, dokud by se neujistili, že tam není nějaké posvátné pohřebiště.“

Roryho matka pocházela z rodu Apačů a Rory byl vychováván v úctě k jejich tradicím. I kdyby mu stát dal zelenou, svědomí by mu nedovolilo pokračovat v místě, kde se možná nalézaly další ostatky.

Bylo horko a dusno, takže se Nikki zpotila ještě dřív, než došla k autu. Nastartovala a pustila klimatizaci. „Zatím se tím netrap. Třeba to ani nejsou lidské kosti.“

Rory zabručel. „Takovou kliku nemám.“ Odmlčel se. „Hele, už musím. Jakmile mě pustí, sejdem se tam,“ dodal a ukončil hovor. Nikki si o něj dělala starosti – neřekl jí „miluju tě“, čímž se od Laceyiny záchrany v telefonu pokaždé loučil. Byla to maličkost, ale Nikki si nikdy plně neuvědomila konejšivý účinek těch slov.

Výšiny navštívila jen jednou, ale na farmu McFarlandových by trefila i poslepu. Bylo to jedno z těch míst z dětství, která se jí nesmazatelně vryla do paměti. Každý rok tam s rodiči chodili na dýňové slavnosti. Nejprve s tátou vždycky vydlabali parádní dýni a pak si zašli na domácí jablečný mošt a podívali se na zvířátka. McFarlandovi pěstovali kukuřici a sóju, nicméně ve velké ohradě blízko domu chovali i několik dojníc, takže zvířata byla na trvalou přítomnost lidí zvyklá. V jedné z Nikkiných raných vzpomínek stála na prostřední příčce bílého plotu a s tátou za zády se pokoušela krávy přimět, aby jí zabučely na pozdrav. Dočkala se však jen toho, že jedna z nich došla až k plotu a olízla jí tvář, takže se Nikki hned klidila pryč.

Táta se smál, až se za břicho popádal a málem ji upustil, zatímco máma v kabelce rychle pátrala po něčem, čím by dceru utřela. Když Nikki tuhle příhodu vyprávěla Tylerovi na jejich první schůzce, byl z ní úplně vedle. Vyrůstal ve městě a historky z minnesotského venkova ho přímo fascinovaly.

Nikki se kousla do rtu, jak potlačovala emoce. I když jim manželství nevyšlo, s Tylerem zůstali přáteli a společně se podíleli na výchově dcery. Byl to dobrý chlap a skvělý agent FBI. Nezasloužil si zemřít rukou vyšinutého vraha. Toho však alespoň dostala do vězení, kam patřil.

2. KAPITOLA

Nikki Rorymu ten projekt přála, přesto ji bolel pohled na mýtinu, kde kdysi stálo rozlehlé stavení McFarlandových. Od dob jejího dětství se Stillwater výrazně rozrostl, a přestože rozvoj byl třeba, pro ni zároveň ukazoval i to, jak rychle plyne čas. Jako by to bylo včera, co ji na plotě olízla stračena.

Zamířila kolem mýtiny k zadní části pozemku, kde Rory začal s výkopovými pracemi.

Část silnice zabírala stavební technika společně se služebními vozy washingtonského okresu. Roryho auto tam neviděla, takže si dovodila, že se do nemocnice nejspíš odvezl sám.

„No nazdar,“ zamumlala. Ve stínu velkého javoru stál Ricky Fillenger s pohledem zabořeným do telefonu. Ricky býval obchodníček s drogami, kterého kvůli tomu Rory vloni dočasně propustil přímo na staveništi. Pro stávající monstrózní projekt však bylo potřeba každého schopného dělníka a Ricky se dušoval, že už s drogami neobchoduje. Nikki měla sklon k pochybnostem, zatímco Rory v druhých vždycky viděl jen to dobré. Patřilo to k vlastnostem, které na něm zbožňovala.

Nikki zaparkovala za šerifovým terénním vozem. Jakmile otevřela dveře, zalitovala, že nemá gumičku do vlasů. Minnesotský červen obvykle přinášel takřka dokonalé počasí, ale dnes bylo

dušno a tahle mizérie měla trvat několik dní. Zamkla džíp a vypravila se k velkému bílému stanu téměř na hranici pozemku. Dělníci zatím stačili vykopat jen jámu pro základy, dál se nedostali. Klopila zrak a doufala, že kolem Rickyho projde bez povšimnutí.

„Hej, agentko Huntová, počkejte,“ zavolal na ni.

Nikki se musela kousnout do rtu, jinak by po něm dozajista šlehla pohledem. Došel k ní a v koutcích úst mu zacukal úšklebek. Nikki s ním měla hned několik výstupů: před časem ho podezřívala z vraždy dvou dívek a vedle prodeje drog měl na kontě ještě pár dalších přestupků.

„Roryho tu nehledej,“ upozornil ji Ricky. „Poranil se a musel odjet do nemocnice, aby mu to zašili.“

„Já vím.“ Nikki si vychutnávala moment zadostiučinění, když spatřila výraz v Rickyho tváři. „Volal mi ohledně těch ostatků a požádal mě, ať sem zajedu. Už se ví, jestli jsou lidské?“

„Jsou.“ Ricky si strčil polštářek žvýkacího tabáku pod jazyk. „To já jsem je našel. Předák by je málem rozdrtil bagrem, ale já uviděl tu desku a zastavil jsem ho.“ Do špinavého kapesníku si otřel zarudlou tvář. „Rory chtěl cement rozbít sbíječkou. Radil jsem mu, ať to prostě jenom rozmlátí rypadlem, ale chtěl vědět, co pod tím betonem je. Asi dobře, že mě neposlechl.“

Nikki se nechytala. Zastínila si oči a podívala se na Rickyho. „Chceš říct, že ty kosti byly pod betonem? Že by nějaká stará náhrobní deska nebo tak něco?“

„Spíš jako by to někdo tím betonem zalil.“ Přejížděl ji pohledem a trochu moc dlouho se jí díval na prsa.

„Tak jak jste mohli vidět ostatky?“ zeptala se Nikki, dopáléná jeho nesourodým líčením. „Kdyby je někdo zalil betonem, tak by zůstaly v něm.“ Ukázala ke stanu, kde už viděla pracovat někoho z úřadu soudního lékaře. „Ale támhle něco kopou, tak se to asi nestalo.“

„Taky že ne,“ odpověděl. „Cement byl na vrstvě hlíny. A kosti jsou v kufru.“

Takže žádné ostatky severoamerických indiánů ani žádný prastarý hrob. Pokud Ricky mluvil pravdu, našli nejspíš oběť vraždy. Nikki by ráda věřila, že to nemusely být lidské kosti, jenže pravděpodobnost něčeho takového byla nízká. Navzdory průtahům, které to způsobí Rorymu, se vyšetřovatelka v ní probrala k životu. Tohle znala a uměla řešit. Jakkoliv byly poslední tři měsíce klíčové pro Laceyino duševní zdraví, občas si připadala jako tygr v kleci, zavřený se svým pocitem viny. „Promluvím si se šerifem a zkusím zjistit víc.“

Nikki zamířila ke stanu. Zastihla v něm šerifa Kenta se zády zbrocenými potem. Žena z úřadu soudního lékaře klečela na modré plachtě a zkoumala drobounkou kost.

„Nazdar, šerife.“ Nikki se držela vně žluté policejní pásky. Přišla sem kvůli Rorymu a nehodlala se do toho plést, dokud Miller nepožádá FBI o pomoc. Nikki a Miller navštěvovali stejnou střední školu. Tehdy se příliš neznali, ale v poslední době spolupracovali ve Stillwateru na několika případech. „Máš minutku?“

Miller se ohlédl a musel se pousmát. „Oceňuju tvou ukázněnost, ale kašli na zábranu a pojď se na něco podívat. Pořád tomu nemůžu uvěřit.“

Nikki podlehla pásku a připojila se k němu. „Ostatky byly v kufru?“ ptala se.

„A pořád jsou,“ upřesnil. „Poputují rovnou k soudní lékařce. Už jsem mluvil s Blanchardovou a přizve k tomu i odborníka přes kosti.“

Blanchardová byla vrchní soudní lékařka pro washingtonský okres a jedna z nejlepších patoložek, se kterými Nikki spolupracovala, na kostní nález ale potřebovali forenzního antropologa, který může určit, jak oběť zemřela.

Vnitřek kufru vypadal zachovale a rozhodně nepůsobil starobylym dojmem. „Klidně ten kufr pošli do laborky FBI, Kente. Courtney se pokusí najít otisky nebo stopové důkazy.“ Moc šancí tomu ale nedávala, když to svrchu i po stranách obklopoval

beton. Okres Washington měl dostatek forenzních techniků, ale nikoho z nich tak dobrého jako Courtney. Ta dokázala vytáhnout důkaz prakticky ze všeho.

Nikki litovala, že si nevzala latexové rukavice, když si klekla k ostatkům. Sběr kostí byl přepečlivý proces, protože každý kousek se musel uložit zvlášť do důkazního sáčku a důsledně nadepsat. Většina kostry tak stále ještě zůstávala v kufru. Vzhledem k absenci lidské tkáně a biologického materiálu byl zápach nesitelný, přesto se však vzduchem nesl nepříjemný závan hniloby.

Tělo se nacházelo v pozici plodu,“ informovala ji soudní lékařka. „Vzhledem ke spojům v růstových ploténkách se nejspíš jedná o mladistvého nebo raně dospělého.“

Vrchní část kufru byla odpojená a položená na plachtu vedle jámy. „Je kožený a ne zase tak starý,“ vyzbrozovala Nikki. „Žádné škrábance zevnitř. Oběť musela být mrtvá nebo omráčená, když ji tam dali.“

„Ať už tady to tělo schoval kdokoliv, moc dobře věděl, co dělá,“ podotkl Miller. „Je to dost daleko od místa, kde stával dům, a než tady postavili tu nádrž, mohl se sem dostat prakticky kdokoliv. Už si nevzpomenou, jestli to měl McFarland oplocené, ale když někdo zasype kufr hlínou a zalije ho betonem, tak si jistě poradí i s plotem. Hádám, že jsi tu, protože ti volal Rory. Tušíš, kdy se vrátí?“

„Prý mu to musí zašít a v nemocnici je rušno.“ Vzala soudní lékařku za paži. „Máte odhad na stáří těch kostí?“

„Těžko říct, když ležely po celou dobu v kufru, a tudíž chráněné před přírodními živly. Po biologickém materiálu už ani stopy, takže nebudou nejmladší.“ Lékařka pozvedla hlínou obalený medailonek. Rukavicí jej očistila a vložila do důkazního sáčku, který pak podala Nikki. „Připomíná mi to přívěsek, který jsme všechny nosily na střední.“

„To je fakt,“ souhlasila Nikki a pokoušela se rozeznat detaily na medailonku. Zdál se být stříbrný, přičemž malou svorku zanesla špína. „Takže obětí byla pravděpodobně žena.“

„S jistotou to tvrdit nemůžu, ale domnívám se, že ano.“ Lékařka se zachmuřila, když pozvedla sáček s malými, křehkými kůstkami. „Tohle jsou kosti lidského plodu.“

Nikki hleděla na droboučké úlomky v sáčku a přepadla ji čerstvá vlna smutku. Ta zavražděná žena byla těhotná. V Nikki to ihned vyvolalo stovky otázek. Chtěla si to dítě nechat? Bylo to vytoužené dítě? Ihned pomyslela na rodinu oběti – přišli o dceru a vnouče. Kdy vzdali snahu zjistit, co se s nimi stalo? Pokud ještě žili, zasluhovali si znát odpověď. Kdyby se Nikki měla desítky let trápit tím, co se stalo s Lacey... Sevřelo se jí srdce a raději tu myšlenku zapudila. Musela si neustále připomínat, že je Lacey v bezpečí.

Nikki za svou kariéru u policie viděla už leccjaká zvěrstva, ale zabít těhotnou ženu a nacpat ji do kufru, to byla opravdová zrůdnost.

„Dobrá zpráva je, že čelist je prakticky netknutá,“ přerušil Miller tok Nikkiných myšlenek. „Doufejme, že se nám podaří přiřadit zuby k záznamům.“

„Zavolej Courtney, spojí tě s naším forenzním odontologem. Pokud bylo vyhlášeno pátrání po zmizelé osobě se zubním profilem, najde ho dřív než kdokoliv jiný. Laboratoř je vám k dispozici a my s Liamem pomůžeme, jak jen budeme moci.“

„Dík.“ Do očí mu vstoupil upřímný zájem. „Zítra je ten velký den, že?“

Nikki se zkusila usmát. „Vracet se v pondělí by mi jistě přineslo smůlu.“

„Určitě se na to cítíš?“

„Snad. Dělán si starost spíš o Lacey.“

Její šestiletá dcerka se z toho utrpení překvapivě dobře vzpamatovala, ale zároveň si uvědomovala, že jí tatínka zabil jeden z těch zlých pánů, po kterých Nikki pátrala. Nikki tak vůbec netušila, co její návrat do práce s Lacey udělá.

„Nechápe, proč se vracím do práce, která jí zabila tátu, a bojím se, že totéž se stane i mně.“

Miller jí stiskl rameno. Sám měl dvě malé dcery, pro které by udělal cokoli na světě. „Tvoje práce Tylera nezabila. Stalo by se to tak jako tak,“ pronesl tiše.

„Stejně je to moje vina,“ zajíkla se. Potom však zavrtěla hlavou, protože se odmítala sesypat. „Ale to je spíš na rozhovor s mou terapeutkou.“

„Co bude s Lacey, až se vrátíš do práce?“ zajímalo Millera. Tyler se u FBI věnoval hospodářskému zločinu, což mu poskytovalo větší časovou flexibilitu, než jakou měla Nikki, a navíc její vytíženost chápal více než řada jiných.

„Dost se sblížila s Roryho rodiči,“ vysvětlila Nikki. „Prozatím ji budou hlídat vždycky přes den. Pořád ale nevím, jak se školkou.“ Před Tylerovou smrtí Lacey chodila do školky blízko Nikkina bydliště. Teď už ji však Tyler nemohl vyzvedávat, a tak Nikki nevěděla, jak se zařídit. Lacey bývala veselá, společenská dítě, které rádo poznávalo nové lidi. Ještě před vraždou by si na novou školku zvykla hned. Jenže Nikki se přičila představa, že ji vystaví další velké životní změně.

„Mimochodem, šerife, loupe se ti nos,“ poškádlila ho. „Stačí jedna spalenina a je z toho rakovina kůže.“

Miller obrátil oči v sloup. „Mluvíš jako moje žena. Hele, vyříd' Rorymu, že je mi líto, ale budeme to tu muset na den dva zavřít, abychom zajistili všechny důkazy.“ Pohlédl na ostatky a povzdychl si. „Cosi mi říká, že tenhle případ bude pěkně tvrdý oříšek. Na oddělení odložených zločinů nemáme finance.“

„S Liamem pomůžeme, jak budeme moci,“ přislíbila Nikki. „Nepochybuju o tom, že dalších několik dní budu trčet v kanceli a prokousávat se administrativou, ale když nedovolí jít do terénu mně, zařídím, aby mohl alespoň on. Přinejmenším můžeme oběť identifikovat a uvědomit rodinu, pokud ještě někde je.“

Nikki ponechala Millera a jeho tým jejich bezútěšnému úkolu a zamířila k Toddovým. Z auta zavolala Rorymu a zanechala mu hlasovou zprávu, ve které ho ujistila, že Miller má všechno pod

kontrolou, ale staveniště bude rozhodně pár dnů zavřené. Vzala to oklikou, aby se vyhnula rušné mezistátní silnici a vychutnala si poklidnou jízdu na dvouproudé vozovce. Cestou měla čas přemýšlet. Doufala, že Roryho zranění skutečně nebylo nijak vážné. Bude mrzutý z toho zdržení a zranění mu na náladě určitě nepřidá, o jejich dalších strastech ani nemluvě.

Když byla Nikki malá, Toddovi měli farmu, která sousedila s tou jejich, takže jí připadalo stále poněkud zvláštní vidět je v uzavřeném rezidenčním areálu. Za část prostředků z finanční kompenzace Mark rodičům pořídil zbrusu nový přízemní dům. Pozemek čítal skoro čtyři tisíce metrů čtverečních a Ruth tak měla na prostorné zahradě dost místa pro květinové záhonky, bazén a velký domek na hraní, který pro Lacey postavili Mark s Rorem.

Nikki zastihla Lacey a Ruth za domem, kde zrovna sázely květiny.

„Mami!“ Lacey se k ní rozběhla ještě v plavkách a nafukovacích křídélkách. „Babička Ruth sází motýlí keř. Víš, co to je? Je to velký keř, který mají rádi motýlci. Díky tomu je sem přilákáme. Není to super?“

Nikki se donutila k úsměvu a sotva krotila emoce. Lacey za poslední tři měsíce učinila ohromný pokrok a Roryho rodiče na tom měli lví podíl. Přestože Nikki pomohla očistit Markovo jméno, zcela právem jí opovrhovali a nemohli ji ani vidět, když s Rorem začali chodit. Ale když pak Lacey zmizela, Ruth Nikki pomohla – věděla, že Nikki není špatný člověk a s tou někdejší pubertáčkou už nemá nic společného. Byla z ní máma, stejně jako Ruth.

Ruth s Larrym se nabídli, že Lacey pohlídají, když měla Nikki jít na první terapeutické sezení. Nikki věděla téměř jistě, že bez jejich pomoci by si Lacey poslední tři měsíce vedla mnohem hůř. „To je vážně super. Určitě sem přiletí spousta různých motýlků.“

Lacey ji objala kolem pasu a pevně ji sevřela. „Kde je Rory?“

Nikki dcerce utřela šmouhu z tváře. „Pracuje, trumbero. Je sotva po poledni.“

„Ale když volal babičce, tak říkal, že se to všechno pořádně podělalo. Co to znamená?“

Roryho máma hodila zahradnické rukavice na zem, vstala a protáhla si záda. „To znamená, že Rory má teď moc práce, zlatíčko. Co kdybys nám skočila pro trochu vody a já si zatím promluvím s mamkou.“

„Jasná páka.“ Lacey si oblíbila tenhle zastaralý obrat, který používal Roryho otec. Rozběhla se do domu, a jakmile se ocitla z doslechu, Ruth odložila motyčku. „Rory říkal, že se našly nějaké kosti.“

„Pod betonem. V kufru,“ přisvědčila Nikki. O pozůstatcích nenarozeného dítěte raději pomlčela. Ricky se jistě postará o to, aby o nálezů ostatků do večera vědělo celé město, ale o kostech plodu věděli jen ona, Miller a soudní lékařka.

Ruth si přitiskla ruku na srdce. „No nazdar. Vezmeš ten případ?“

„Slíbila jsem šerifovi, že pomůžeme, jak jen budeme moci, ale je to starý případ, takže se to asi protáhne. Jen doufám, že se nám podaří zjistit, o koho jde.“

Dalších několik hodin Nikki sázela jednoletky s Lacey a Ruth.

Zpočátku se čas trávený společně s Ruth nesl v poměrně rozpačitém duchu. Jako malá s ní Nikki bývala zadobře, protože u Roryho doma měly všechny děti vždycky dveře otevřené. Ani Larrymu návštěvy nevadily, pokud se zdržovaly jen ve společenském pokoji v suterénu, ale nikdy toho moc nenamluvil, takže se v něm Nikki jen těžko vyznala. Před Markovým odsouzením se nezřídka obrátila pro radu k Ruth, pokud to bylo něco, o čem nechtěla mluvit s matkou. Posledních několik týdnů se postupně zase sbližovaly, zejména u pravidelné odpolední kávy na zahradě. Dnes ovšem obě mlčky pracovaly a mlčení přenechaly Lacey.

Ruth zřejmě trápilo spíše synovo zranění než nález na staveništi, ale Nikki nedokázala přestat myslet na ty oběti. Věci se už celkem vracely k normálu, ovšem Nikki měla vtíravý pocit, že dívka v zemi s tím pěkně zamává.

„Musíš takhle, беруško.“ Ruth ukázala Lacey, jak uvolnit kořeny petúnie, aby se jí v květináči dařilo. „Nejdřív tam nalej trochu vody, než tam kytku vsadíme.“

Pohled na Lacey s Ruth v Nikki pokaždé vzbudil hořkosladké pocity. Lacey poznala prarodiče jen z Tylerovy strany, a i když ji zbožňovali, neměli dost energie, aby na ni stačili. Ruth byla neustále v pohybu, stejně jako Lacey, během zahradničení se sbližovaly a Lacey ani neměla čas na ponuré myšlenky.

„Rory je tady.“ Lacey vyskočila ze svého místa na terase a vyrazila ke vchodu. Takhle vždycky vítala svého tátu, ale tohle bylo poprvé, co se rozběhla přivítat Roryho.

S Rorym se báli, že ho Lacey bude vlivem stesku po otci odmítat – jako by chtěl zabrat Tylerovo místo. Namísto toho ale k Rorymu ještě víc přilnula.

Když za nimi Nikki vyšla ven, Lacey už zkoumala Roryho levou nohu. Džíny měl pod kolenem zčásti roztrhané a obvaz se mu táhl přes celé lýtko. „To nevypadá jen na pár stehů.“

„Osmnáct,“ vytřeštila oči Lacey. „Až si sundá obvaz, spočítám je.“

„Babi říkala, že večere je skoro na stole.“ Nikki dcerce prohrábla vlasy. „Jdi jí pomoci prostřít.“

Lacey zaběhla zpátky do domu a Rory se opřel o vůz, aby ulevil zraněné noze. Posunul si sluneční brýle navrch hlavy a Nikki se zmocnily obavy.

Byl bledý, ale oči měl podlité krví s nádechem divokosti. „Pořád ještě ji vyndávají z kufru.“ Hlas měl zhrublý, jako by brečel.

„Kostní ostatky dají zabrat,“ řekla Nikki. „Ale existuje velká pravděpodobnost, že se nám ji podaří identifikovat podle zubů.“

Jeho zelené oči se setkaly s jejími, když smutně pronesl: „Já vím, kdo to je.“

3. KAPITOLA

Nikki zírala na Roryho. „Co prosím?“ nechápala.

„Věděl jsem to hned, jak jsem uviděl ten kufr,“ vysvětlil ztuhle. „Tím medailonkem se to jen potvrdilo. Koupil jsem jí ho.“

„Komu?“

„Svojí holce ze střední, Becky Andersonové. A pořídil jsem jí i ten kufr, protože ho potřebovala a neměla na něj. Ten přívěsek jsem jí dal k Vánocům.“

Nikki se zatočila hlava, ale snažila se uvažovat jasně. „Nechal jsi jí na ten medailonek něco vyrýt?“

Rory přikývl. „Jo, dovnitř. Viděla jsi to?“

„Ještě ne,“ odpověděla Nikki. „A ten kufr je dost standardní kožený typ. Na vysoké jsem viděla spoustu takových. Jeden jsem možná i měla. Tyhle věci jsou mnohem běžnější, než bys myslel. Ten kufr rozhodně neznamená, že je to ona, ani ten medailonek, dokud se nepotvrdí, že je skutečně její. Medailonky nosí kdekdo a tenhle působil dost běžným dojmem.“

Pokusila se ovívat límečkem košile v naději, že jí závan větru pomůže zmírnit úzkost, která se jí zmocňovala. Rory zřejmě jen maloval čerta na zeď, ale pokud se nemýlil, ocitli se v pěkné kaši. „Kdy jsi Becky viděl naposledy?“

„V létě v sedmadesátém, hned po maturitě. Rozešli jsme se, ale přijela do města za kámoškami. Natrefil jsem na ni na

bowlingu.“ Rory zaťal čelist a pohlédl na nebe. „Nevím, jestli sem potom ještě někdy zavítala, ale už jsem ji nikdy neviděl.“

„Myslím, že děláš ukvapené závěry,“ chlácholila ho Nikki.

„Ale co když je to ona, Nik?“

„Tak alespoň budeme moct uvědomit rodinu,“ hlesla Nikki. „Jedině tak se z toho nezblázníme.“

„Hardin se mě na ni tehdy vyptával,“ líčil Rory. „Tvrdil, že její rodina už o ní neslyšela několik týdnů.“ Pozvedl oči k zamlžené obloze a kousnul se do spodního rtu. „Podle něj vyvolávali jen zbytečnou paniku, ale mě hned napadlo, že Hardin vsadil bráchu do vězení a totéž chce udělat i mně. Poslal jsem ho k čertu a pak už jsem o tom nic dalšího neslyšel. Prostě jsem předpokládal, že ji našli.“ Promnul si vlhké oči. „Nezasloužila si skončit v kufru pohozená do jámy v kukuřičném poli.“

Hardin byl členem prvosledové hlídky, která se dostavila k vraždě Nikkiných rodičů. Jeho zášť vůči Markovi způsobila, že ho nespravedlivě odsoudili. Roryho postojí vůči Hardinovi se proto Nikki nemohla divit. „Pak to určitě nebyla ona. Jinak by ti Hardin nedal pokoj. Miller její jméno prověří a určitě ji vyloučí.“ Nikki ho bedlivě pozorovala. „Řekl jsi Millerovi, že by to mohla být Becky, vid?“

„Jo.“

Na verandě se objevila Lacey. „Babi říká, že večere je na stole.“

Nikki pohládila Roryho po zádech. „Netrap se tím tolik. Poradila jsem Millerovi, ať osloví Courtney, aby se to trochu uspíšilo, ale radši jí taky ještě zavolám. Podle zubů by měla být schopná zjistit, o koho šlo.“

„Ale to s Becky si nech pro sebe,“ nabádal ji Rory. „Tedy, jen pokud si myslíš, že to možná není ona.“ Strčil si ruce do kapes a zabořil pohled do země. „V tomhle městě už jsem profláknutý až dost.“

„Nechám,“ odpověděla, stoupla si na špičky a Roryho políbila. Chtěla mu poskytnout ujištění, že všechno bude v pořádku,

ale z jeho vlažného polibku jí přeběhl mráz po zádech. Netušila, jestli zvládnou další životní ránu.

Rory po valnou část večere mlčel, stejně jako Nikki. Stále vstřebávala všechno, co jí řekl. Měla mu říct o těch malých kůstkách, ale nechtěla ho ještě víc znervóznit.

Domů se vrátili dost pozdě a Lacey potřebovala do vany. Většinu špíny zpod nehtů si umyla ještě před večerí, ale kolena a lokty měla ještě od hlíny. Potom si vyčistila zuby a padla únavou, takže si na počítání Roryho stehů ani nevzpomněla.

Když Nikki sešla dolů, Rory seděl u stolu a zíral na lahev piva před sebou. „Spí jako mimino,“ oznámila.

Rory si dlouze přihnul. „Kéž bych taky mohl. Pořád si přehrávám poslední setkání s Becky.“

Nikki si stoupla za něj a pohladila ho po širokých ramenou. „Nechceš tedy zavolat Millerovi, jestli už něco zjistil?“

Na dotyk nereagoval a ucítila, jak mu tuhnou svaly. „Ne.“

Nikki spustila ruce a sedla si naproti němu. „Proč ne?“

„Vážně ti to musím vysvětlovat?“

Vteřinu jí trvalo, než pochopila. Jakožto agentka věděla, že Rory bude mezi podezřelými, pokud je obětí Becky.

„Našel jsem ji. To já jsem na to vzal sbíječku. Já jsem stál o tenhle projekt. Budou tvrdit, že jsem chtěl zničit důkazy nebo tak něco.“

Po tom všem, co se stalo jeho bratrovi, dokázala pochopit jeho nedůvěru. Mark strávil dvacet let dokazováním své nevinny a jejich rodinu to málem zničilo. Na jeho místě by měla podobné pochyby.

Natáhla se přes stůl a vzala ho za ruce. „Teď mě hezky poslouvej. Millerovi se dá věřit. Není to špatný polda, na rozdíl od toho, který Markovi zničil život,“ připomněla mu Nikki člověka, který jeho bratra prakticky dostal za mříže. „Něco takového by zkrátka neudělal. A můj tým se vynasnaží pomoci.“

„A ty, doufám, taky.“

Tohohle okamžiku se Nikki bála. V práci se často ocitala na tenkém ledě – už několikrát řešila případ, který se jí bezprostředně dotýkal –, ale jejímu nadřízenému to nebylo vždycky po chuti. V jednotce profilování pachatele v Quanticu měl sice víc pochopení než kdokoli jiný, ale pochybovala, že by ji nechal pracovat na dalším případě osobního rázu. „Pokud se ukáže, že jsou to její ostatky, tak ti příliš nepomůžu. Ne proto, že bys byl přímý podezřelý, ale protože by tě museli vyloučit jako jednu z možností. Když ti pomůžu a najdeme viníka, riskujeme, že obhájce případ smete ze stolu kvůli střetu zájmů.“

Rory se zamračil. „A přesto se nemám bát, že se mnou zame-tou jako s Markem?“

„Ne, nemáš,“ ujišťovala ho Nikki. „Jsou to dva naprosto odlišné případy s odlišnými vyšetřovateli. Ale pokud je to Becky, tak pro ni přece chceš spravedlnost, ne?“

Dopil zbytek piva. „Jestli je to Becky, tak už je na spravedlnost pozdě. Jdu spát.“ Políbil ji na tvář a vzdálil se z pokoje, zatímco Nikki zůstala jako na trní. Neustále si připomínala, že za sebou má náročný den a musí být vyčerpaný, ale jeho celkový postoj ji znervóznil.

Vzala si počítač z linky a rázem na ni dolehly obavy z návratu do práce. Chtěla se vrátit, přestože to pro ně s Lacey bude boj, měly ve všech kolem sebe velkou oporu. Děsila se však představy, že jakmile překročí práh budovy FBI v St. Paul, lidé si začnou šuškat a nespustí z ní oči. Bude to sice neškodná pozornost, ale Nikki nestála o lítost a cizí dohady. Mnohem snáz si dovedla poradit s neomaleným hňupem než se soucitným kolegou.

Po týdnech nečinnosti rezignovaně prošla doručenou poštou. Většina lidí věděla, že má pracovní volno, ale do schránky se jí přesto hrnuly žádosti o pomoc s profilováním.

Zběžně zprávy přelétla, aby se ujistila, že jí neuniklo nic naléhavého. Zaujalo ji povědomé jméno. Proč jí proboha psal Justin Nash?

Nash byl sice jen o rok služebně starší, ale v době, kdy Nikki nastoupila do Quantica, už byl v podstatě legendou, protože jeho děda patřil k jednomu z prvních černochů mezi agenty a oba jeho rodiče bojovali za lidská práva. Díky výrazným lícním kostem a nádherně tvarovaným rtům navíc platil za jednoho z nejpohlednějších mužů v celé akademii.

Naposledy o něm Nikki slyšela, když po absolutoriu dostal značně poptávanou práci v marylandském úřadu. Čerství agenti si většinou nemohli vybírat, kam se vrátí, ale pro legendy to zřejmě neplatilo.

Milá Nicole,

předně mi dovol, abych ti vyjádřil upřímnou soustrast. Je mi líto, že sis toho musela tolik vytrpět. Chápu, že se teď vůbec nehodí, abych tě žádal o laskavost, ale slyšel jsem, že se příští úterý vracíš do práce. Pracuju na případu obchodování s lidmi a uvítám tvou pomoc. Víc bych ti řekl u osobní schůzky příští týden a vytáhl z tebe nějaké rozumy. Čistě pracovně, slibuju.

Justin N.

Nash jí psal koncem minulého týdne, předtím ale zjevně volal k ní do kanceláře. Jak jinak by mohl vědět, kdy se vrátí do práce? Nad poslední větou musela protočit panenky. S Nashem spolu flirtovali už od chvíle, kdy poprvé vstoupila do posluchárny v Quanticu. Párkrát si vyšli a pobavili se, ale nijak vážné to mezi nimi nebylo. Jakmile pak poznala Tylera, po Nashovi už ani nevzdechla. Tyler sice nebyl tak dechberoucí jako Nash, ale byl věrný a dalo se na něj spolehnout, a navíc se sblížili prakticky ihned. I po rozvodu zůstal Tyler jejím nejlepším přítelem.

Opřela se na židli a promnula si spánky.

O schůzku s Nashem v prvním pracovním týdnu opravdu nestála, jenže si pamatovala, jak byl na akademii FBI neúprosný. Navíc ji přemohla zvědavost. Co přivádí marylandského agenta do Minnesoty?

Nevzpomínala si, že by se někdy zmínil o příbuzných v těchto končinách, ale popravdě ho vždycky poslouchala jen tak napůl.

„Prostě to s ním vyřídím, ať to mám z krku,“ zamumlala sama pro sebe.

Stručně mu odpověděla, že bude v kanceláři zítra kolem deváté. Plánovala přijít o chvilku dřív, aby se aklimatizovala. Před devátou ranní tam obvykle bylo ještě liduprázdno a Nikki doufala, že zvládne naskočit zpátky na palubu, aniž by způsobila příliš velký rozruch.

Měla na Roryho zatlačit, aby policii řekl o Becky a medailonku? Ta informace by mohla usnadnit identifikaci ostatků, či přinejmenším ulevit Roryho obavám. Prohledal už všechny sociální sítě, ale nikde ji nenašel. Nikki ho chlácholila tím, že účet na sítích třeba vůbec nemá, ani jinde na internetu, ale bylo zvláštní nenajít o ní nikde ani zmínku.

Becky Andersonových objevili spoustu, ale žádná zatím nebyla ta pravá.

Nikki se přihlásila do databáze pohřešovaných osob a neidentifikovaných ostatků. I kdyby to ve skutečnosti byly Beckyiny ostatky, možná ji nikdo ani nepohřešoval, protože vyrůstala u pěstounů a žila mimo město. Pokud Nikki v databázi nic nenajde, byla odhodlaná projít ještě záznamy FBI.

Mohutně zívla, až jí zaslzely oči. Měla by se vůbec pít po odpovědích? Prozatím nedělala nic, čím by ohrožovala případ, kdyby však něco našla, měla by tu informaci předat Millerovi, aby se věci urychlily? Měla by to Rorymu ukázat?

Správná odpověď zněla ne. Kdyby se potvrdilo, že ostatky patří Becky, v Roryho zájmu by se od toho Nikki musela držet dál

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pohřbená minulost.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.